

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1210/2023
Гж ап1 1/2023
09.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужилаца: АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из села ...и ЗЗ из села ..., чији је пуномоћник Мирољуб Јовчић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2630/17 од 26.01.2018. године и жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 43/18 од 19.09.2018. године, у седници одржаној 09.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужене, изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4 43/18 од 19.09.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2630/17 од 26.01.2018. године, у преиначујућем делу.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 3829/10 од 15.09.2010. године, исправљеном правноснажним решењем истог суда П 3829/10 од 10.07.2014. године, ставом првим изреке, тужба је повучена у делу тужбеног захтева којим су тужиоци на име регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде за исхрану у току рада за период од 01.05.2004. године до дана подношења тужбе тражили да им тужена исплати износ од по 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су, као неосновани тужбени захтеви којима су тужиоци тражили да им тужена исплати на име неисплаћене зараде за рад ноћу, за прековремени рад и за рад у дане празника, као и на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да солидарно накнаде трошкове парничног поступка туженој у износу од 27.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2630/17 од 26.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда исправљена решењем истог суда у делу става другог изреке којим је одбијен, као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да им тужена исплати накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда исправљена решењем истог суда у осталом делу става другог изреке, па је обавезана тужена да тужиоцима исплати на име неисплаћене зараде за рад ноћу, за прековремени и у дане празника, појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде исправљене решењем истог суда, тако што је одбијен захтев тужене да јој тужиоци накнаде трошкове парничног поступка у износу од 27.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова првостепеног парничног поступка исплате износ од 141.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 395. Закона о парничном поступку (погрешно наводећи члан 404.), побијајући је у преиначујућем делу.

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 43/18 од 19.09.2018. године није допуштена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2630/17 од 26.01.2018. године, у ставу другом изреке.

Против наведеног решења, тужена је изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11), односно пре 01.02.2012. године, па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09) који је био на снази у време подношења тужбе, који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу тужене чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 374. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд налази да услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, нису испуњени, јер другостепени суд није прихватио предлог ревидента што је услов за дозвољеност ревизије.

Применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), нашао да ревизија тужене није дозвољена, ни као редовна.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 14.05.2007. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде за сваког од тужилаца (који нису јединствени супарничари) не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора за сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**